

Nyílt levél

A Magyar Egészségügyi Szakdolgozói Kamara az ágazatban felmerülő súlyos következményekkel járó problémákra a valós helyzet bemutatásával kívánja felhívni a közvélemény figyelmét. Választ próbálunk keresni arra a kérdésre, hová tűnt a „kedves nővérek” mosolya? Mindezt azért tesszük, mert egyre jobban aggódunk a jelenben és a jövőben gyógyulni kívánó betegekért, valamint az általunk képviselt szakdolgozókért.

Magyarországon az utóbbi közel 10 évben folyamatosan csökkent az egészségügyi ellátás minősége. Az ágazatban sokkal kevesebb pénz jut az ápolásra, egyre alacsonyabb összegekből látjuk el a betegeket. A struktúraátalakítást követően nagy létszámú elbocsátásokat szenvedett el az ágazat, amelynek következtében közel 3500 ápoló és más szakdolgozó került utcára. Az intézmények rákényszerülnek arra, hogy csak alapvégzettséggel rendelkező személyzettel valósítsák meg az ellátást, mert a magasabban szakképzett ápolók bérért – amely 15-20 ezer forinttal több, azaz havi nettó illetménye 85-95 ezer forint is lehet – a munkáltató nem tudja biztosítani. Éppen ezért a jó szakemberek tömegével hagyják el a magyar egészségügyet, részben külföldre távoznak, másrészt pályát módosítanak. 2009-ben a külföldön legálisan munkát vállalni kívánó szakdolgozók száma a tavalyi esztendőhöz viszonyítva megduplázódott, s meghaladja a 300 főt. Az egészségügy vezetése és a társadalom sem erkölcsileg, sem anyagilag nem ismeri el hivatásunk gyakorlóit. Ezt bizonyítja az is, hogy az utóbbi öt évben nem emelkedett a kollégák létminimum közeli bére, sőt jelentősen csökkent, amelynek hatására mindennaposá váltak megélhetési gondjaik. A kialakult létszámhiány miatt túlóra végzésére kényszerülnek, egyre több beteget kell ellátniuk, a megélhetési problémák enyhítésére másod-, sőt harmad állást is kell vállalniuk.

Tovább súlyosbítja az ágazat nehézségeit az is, hogy a fiatalok nagyon kevesen választják az egészségügyi hivatást. Az ápolói utánpótlás kritikus szinten van. A Közép-Magyarországi Régióban összesen 54 ápolóhallgató tanul középiskolai érettségi utáni felsőfokú szakképzésben, s a főiskolai képzésben lévő ápolóhallgatók száma sem éri el a 100 főt nappali tagozaton. A szakma életpályamodell, megbecsülés hiányában nem vonzó a pályakezdők számára.

Az ágazatra jellemző halmozott problémák egyenes következménye, hogy a betegek egyre rosszabb minőségű ellátásban részesülnek, hiszen egyre kevesebb pénz jut gyógyszerre, jó minőségű kötszerre, korszerű pelenkára, megfelelő számú gumikesztyűre, és más ápolást segítő eszközre, valamint növekszik a várakozási idő is. Az egy beteg ellátására jutó költség hazánkban töredéke annak, amit fejlettebb európai országokban az egészségügyre fordítanak. Aggódunk, hogy a tervezett ágyszám csökkentés további ápolói és más szakdolgozói elbocsátást fog eredményezni az egészségügyben.

Mindezek következtében az ellátás még nagyobb veszélybe kerül, hiszen rosszul finanszírozott alulképzett emberi erőforrással nem lehet minőségi, európai szintű ellátást nyújtani.

Megítélésünk szerint az egészségügyi dolgozók hivatástudata, elkötelezettsége tartja még egyben az ágazatot. Ez az elkötelezettség mára eltűnő félben van, hasonlóképpen, mint a „kedves nővérek” mosolya, mert magukat a szakdolgozókat is elkoptatja a megbecsülés hiánya.

Budapest, 2009. november 24.

Magyar Egészségügyi Szakdolgozói Kamara
Országos Küldöttközgyűlése